

Нина Перуновић
Животни (над)реализам
Made in Srbija

Уредник
Зоран Колунџија

На корицама:
Плакат Атиле Капитања

© ИК Прометеј, 2011

Нина Перуновић

Животни (над)реализам
Made in Srbija

ПРОМЕТЕЈ
Нови Сад

Уместо увода и без лажних изјава, у стилу аутора: у свеопштем хаосу, ватачини славе и преконоћном стицању популарности, те изнедравању нових „писаца” и уважавању њихових књижевних исказа и паметних реченица, реших да један део штрпнем и за себе, у нади да ће и моје мисли наћи пут до руку многих читалаца, жељних новокомпонованих, врлих, штампача слова – јер ово и јесу само слова повезана у причу из мог угла, реакција на свакодневна дешавања, са погледом упртим иза огледала ... Испред је увек све налицкано и нашминкано. Лепо сам се нашминкала и обукла по последњој моди, верујем да ћу бар донекле бити по вашем укусу.

Не желим да захваљујем мужу, ћерки, мами, сестри ... јер они нису писали, а неки од њих су ме критиковали и обесхрабривали у току писања. Захваљујем самој себи на жељи и храбрости да се упустим у списатељску авантуру, те се надам да ће и моје име остати забележено као вредно пажње.

А сада, купите књигу! Можете је поклонити некоме кога баш и не волите, а тај је опет метне на полицу са свим тричаријама које му нису од значаја, али нису ни за бацање. Важно је да ми подигнете тираж и его. Хвала.

С поштовањем,

Нина Перуновић

*Шта год можеш урадити, или сања-
ти да можеш, почни. У храбрости ле-
жи тениј, моћ и царолија.*

Јохан Волфганг фон Гете

УДРИ ЈАЧЕ, МАНИЈАЧЕ!

И ево ме ... на наговор, дођох у ситуацију да пишем. Само се питам, да ли уопште то уместо да радим? Шта је то у чему бих била добра, ако не, оно макар довољна? Мора да је меланхолија у питању, или недостатак самопоуздања ... можда недостатак посла? Мене натерати да пишем је исто као моју ћерку натерати да трчи. Једном сам додуше и успела, али је то више личило на бежање у шуми од манијака, никако на џогинг. А и руку на срце, има их, и то не само у шуми. Раније се могло претпоставити где им је стециште, па су се углавном таква мрачна, забачена места и ћораве улице избегавале у широком луку. Поштене девојке су ишле главном улицом, дигнуте главе, усправних рамена и лепо заглађене косе, а они фини момци уздисали за њима и понекад звиждали. Знано се где је коме било место. Не кажу даба стари људи: „Ништа више није као некад!”

Да се разумемо, у ову групу још увек не спадам, сем понекад кад ме боли кичма, бубња у глави, мало заноси у лево, и заборавим где сам пошла, али се сетим ... јесте, увек се сетим и то је наважније ... да се сетим, па макар и сутрадан.

Елем, да не заборавим шта сам хтела... Дакле, данас се све некако претумбало. Манијака има на сваком кораку, а толико се добро камуфлирају да им ни Шерлок Холмс не би ушао у траг.

Да би се раскринкали, потребно је претходно разврстати их у неколико група, мада они воле да се крећу и у групама и тада су најбезазленији, али на око најстрашнији. Не плашите се ГРУПНИХ МАНИЈАКА, они могу само да вас плаше са: „Бу!” Да пређем на оне опасније.

МАНИЈАК ИНТЕЛЕКТУАЛАЦ: Тај је веома паметан. Говори некако неразумљиво, са задршком, чудним нагласком, али вероватно нешто што просечан интелект не би могао да схвати. Што га мање разумете, веће су шансе да му паднете шака. Воли климоглаве, кратковиде и лаконоге девојке. Његов егo-манијак расте само када га пуштате да води главну реч, у, и изван затвореног простора. Држите уста затворена, сем по потреби, и он ће вам поклонити свет. Не смете видети даље од њега и морате бити спремне к'о плаћени специјалац, чим окрене телефон. За узврат, можда добијете и шестицу.

МАНИЈАК РЕТАРД: За разлику од претходног, овај се одликује малом количином органа непходног човеку за вољне, рефлексне и мисаоне процесе, али великом количином мишићне масе. Обично му мишиће не можете ни видети од силних грбова, тигрова, крилатих лавова и покојег змаја. Његов плен су разне тигрице, лавице, пуме (углавном кинеске), са истоименим принтом на хаљини, ципелама и ташни, све у истом трену. Не захтева много, сем да будете у кавезу, пустите дууге нокте и останете на све четири.

МАНИЈАК ВЕСЕЉАК: Ко пева, зло не мисли. Можда, али да би стално певао и не изазивао зло, мора бити у непрекидном контакту са дозерима, и то оним кафанским. Кафиће избегава, јер тамо нема шта да *набоде*. Лако се препознаје и уочава: водњикаве, буљаве очи, црвен нос, лице прошарано капиларима, велики стомак, згужвана кошуља са масном флеком на грудима. Иако је непрекидно на месту предвиђеном за весеље, неће бити весело ако му кажете да је фајронт. За њега су лаке жене – лака мета. Лако ступа у контакте, лако обећава и још лакше заборавља. Пошто воли *лаке*, онда морате редовно и изгледати као манекенка на авангардној модној ревији; с нашминканим једним оком, и то у плавој боји.

МАНИЈАК ПСИХОЛОГ ИЛИ ПСИХОМАНИЈАК: Ух, овај може бити врло зезнут. На овом је Карл Јунг вероватно развио своју теорију *комплекса моћи*, којим се означава свеукупност

оних представа и тежњи, које имају тендецију да ја ставе изнад других утицаја и да ове подреде ја. Ови утицаји могу бити спољашњи (ја је уочљиво по гласу, држању и стасу), и унутрашњи („Ја ћу ти га покажем, ал’ мора прво да легнеш”). Комплекс моћи, без обзира о којим утицајима је реч, ствара у жртви утисак да је ја комплекс њима надмоћан господар. Дакле, не покушавајте да противуречите, препустите се овом архетипу, као и многе пре вас, те се сједините са осталим *колективно несвесним*. Чим га видите, трк до најближег кауча и лезите на леђа.

КУЋНИ МАНИЈАК: Ако му дозволите, врло ће се лако навићи на луксуз, и осим што ће узурпирати ваш животни простор, даљински од ТВ-а, компјутер, цезву за кафу, направити вам, без пардона, рупу на кревету у дневној соби, који сте ви купили. Он ће такође, без пардона, тражити да једе, пије, чисту и опегану одећу, угланчану обућу... Његов живот зависиће комплетно од вас, јер у вашем раду он види спас за свој нерад. Полуедиповски тип отприлике, али, иако је везан за своју мајку, нећете тако лако успети да га одвојите од себе и пошаљете мами. Поведите рачуна ког манијака уводите у своју кућу.

ЕМОТИВНИ МАНИЈАК: то је онај што вам пише прозу, поезију, жели са вама да гледа залазак сунца, излазак месеца, броји звезде и тражи вас међу њима, црта ваш лик на песку, урезује иницијале на клупици, обасипа вас толиком пажњом да добијете жељу да га тучете, шаље цвеће на кућну адресу и разне парфеме. Уколико случајно одбијете његов знак пажње, овај тип манијака почеће да моли, клечи, плаче. Није искључено да ће се бацати са зграде, под воз, сећи вене, и на крају пробати да и ваш живот свене. Савет: од овог никада не узимајте ни чоколадну бананицу, да вам касније не ј.... мамичу.

И на крају,

МАНИЈАК НАД МАНИЈАЦИМА: Ма-ни-јак није снажан, ал’ вреди за све заједно. Што њега жене воле! Он има све: и каријеру, и образовање, и држање, и манире, и вилу и два ста-

на, и викендицу на планини, и кућу на мору, и добар ауто... Њега чак и ваше маме обожавају и радо би таквог једног зета – манијака. У овом случају, можете бити и најлепше и најпа-метније и најбоље и најчасније жртве, и и и ... жао ми је, нисте његов тип.

Па се сад ја питам, где су, бре, они ПОШТЕНИ МАНИЈА-ЦИ из шумичица и мрачних уличица, да вас једноставно пре-сретну и разгрну мантил, а ви онда одлучите хоћете ли да бе-жите или останете?!

ЖИВОТИЊСКО ЦАРСТВО

Верујем да су сви чули за фантастичне чоколадице умотане у сличице разних животиња, које деца воле да сакупљају и размењују дупликате, па онда лепе у албуме. Слатко и едукативно... Деца одмалена науче карактеристике разних животиња, њихов изглед, начин исхране и, уопште, живота. Врло рано знају да препознају мајмуна, нилског коња, змију, лава, носорога, жирафу... Благо деци! Ја некако тешко учавам разлику између мајмуна и коња. Један је, рекла бих, само мало забавнији, а други има мало већи ... обим главе. Док сам била мала, проблем ми је био да разазнам јагње и јаре, али са годинама дилеме су све веће и веће ... једва сам схватила у чему је проблем! Неее ... није у мени, таман посла! У телевизији, где би био?! Кад год упалим телевизор, упознам неке нове врсте. Мутанте, који ме, да будем искрена, плаше и изгледом и понашањем. Можда су диносауруси изумрли, али ови никада неће. Штавише, размножавају се на ангро. Њих ова цивилизација неће моћи да искорени. Све и да сутра буде смак света, неколицина би гарант преживела и продужила врсту. За сада смо безбедни јер је један део њих уловљен, ограђен и стављен на проучавање. Неко време неће смети да се мешају са сличним врстама, али шта ћемо кад их буду пустили? Ово ће бити кратак водич за све неупућене, ако их, не дај Боже којим случајем сретну и уживо, да знају како да се поставе.

Пре свега, морамо да знамо да животиње можемо сврстати у различите групе:

– оне које се користе у производне сврхе

- које се користе за биомедицинске, научноистраживачке и образовне сврхе
- животиње за рад и службене животиње
- напуштене и изгубљене животиње
- дивље животиње у заточеништву
- кућне љубимце и
- животиње које се користе за изложбе, такмичења, приредбе и друге облике јавног приказивања.

Наша циљна група су последње на списку, назови циркуске животиње.

МАЈМУН: Има их много, најраспрострањенији су, али су углавном сви сличне висине и облика: црни, длакави, разматљиви, стално се цере и измотавају, са израженим одсуством манира. За женке можда идеалан, јер сам брине о младунчету, храни га, љуља, треби вашке ... њој га доноси само на дојење. Е, сад, ко би хтео још једног мајмуна у кући? Лако га је дресирати, само морате до изнемоглости понављати једну исту радњу. Њега кад сретнете, не плашите се, једноставно га потапшите по глави и дајте му банану. Можда вам као захвалност покаже своју позадину.

СЛОН: Ови сурлаши су гломазни, незграпни, трапави, само заузимају простор, не служе ничему. Тешко обављају и најпростију радњу. Дебелокошци су, много се деру и смрде. Ипак, због његове величине га се сви плаше и склањају му се с пута, па га можете користити за разјуривање других нежељених врста. Воли афродизијаке попут кикирикија. Стога, не прилазите често његовј сурли.

ЗМИЈА: Љигава, хладна, прорачуната, покретљива, воли да се извија и пуже, често се пресвлади, а кошуљицу по потреби скида у једном комаду. Има растегљиву вилицу, велики *зев*, па може да ухвати велики *плен*. Но, варење великог плена захтева и велику активност дигестивног тракта, па све што прогута и испљуне. Гледајте да у том моменту не будете у њеној близини.

ХИЈЕНА: Иако је псећег изгледа, заправо је мачколика звер. Опште је позната као стрвинар и није на добром гласу. Глупа, пакосна и кукавна, од свих животиња најружније грађена и најодвратнија, а када се на то дода и опаки карактер, довољно је чини омраженом у животињском царству. Канџе никада не увлачи, а клиторис јој је толики да изгледа као псеудопенис. Значи, нит се леже, нит се јаше... Животињски хермафродит. Радо би се парила и са коњем и са змијом. Не знате никада на чему сте. Ружна и искомплексирана, може вам загорчати живот, чим јој окренете леђа, а својим циничним смехом, прати и кроз снове. Савет: ћути, гледај и не мешај се!

ТВОР: Могу да кажем и јазавац и куна, да не испада да вређам, али је управо по надимку и карактеристичан. Ноћна животиња. Током дана повлачи се у јазбину преузетих животиња. Његово друштвено понашање није познато, али се претпоставља да живи самотњачким животом и не дозвољава другима да забадају нос у *његове ствари*. На око леп, китњаст, са издуженим екстремитетима, не дозволите да вас заваре својим шармантним изгледом и лепим крзном. Чим угледаш ову животињку, бежи колико те ноге носе, смрди као твор!

Уз дужно поштовање папкарима, неке животиње служе само за одстрел. На пример,

СВИЊА: Рођак дивљој свињи, живи са себи блиским, има је ... маса јој варира у складу са годишњим добом, али одрасли примерци могу да вас изненаде кад се на вагу посаде. За одмор користе брлог, али претходно у њему мало поседе, пре него што легну, па онда опет устану, па седну, па легну, седну и тако... Хигијена им није страна, редовно се каљује и на тај начин се освежавају. Између секса и хране, логично, бира храну, па онда кад се натови, мора мало да се одмори од жвакања и да седне, па легне и лежи, лежи, лежи, па опет мало седне, па легне... У том, дође време и да се једе. Као што рекох, ово кад достигне одговарајућу тежину, треба елиминисати!

Не би било фер, ни поштено, а да не поменем и неку пернату животињу. Не знам зашто, али ову кокошку зову ТЕТРЕБ. Да ли због тог чудног погледа у очима, или што вазда трчкара тамо-вамо, а у ствари нема појма где је пошла и поприлично делује збуњено и избезумљено? Полну зрелост достиже врло рано, па је ова кока на већој цени од старијх кокошака, јер може извести пуно малих тетреба. Набавите себи слободно једну, корисна је и као што јој иницијали кажу, од ње ћете само чути: „Трчим, ево трчим! Рекох, ево бре!!!”

У складу са Законом о добробити животиња, који налаже бригу, храњење, чување, држање и осигурање здравствене заштите животиња, уредништво телевизијског животињског *reality*-ја испунило је све услове за поседовање истих, те их овом приликом молимо, да и даље наставе да се брину о њима, не дозволе им да напусте своје природно станиште, како би смо се и ми, и они осећали сигурно и заштићено.

ПРИЧАОНИЦА

Овај текст није препоручљив за млађе од 18 година

ПРИЧАОНИЦА: место где обитавају изгубљене душе. Подземни ходник који полази од Луциферових ногу, чистиште. Овде, за разлику од пакла, грешник није осуђен на вечно испаштање греха, и није везан за исто место, већ се креће кроз чистиште, у жељи да пронађе сродну душу под ликом Беатриче, симбол љубави, *chat* откровење. Ту је и Вергилије, душа пакла који је годинама заробљен у Лимбу...

Ни(т)кова колико ти душа жели, само једним кликом улазиш у девети круг ... и Божанствена комедија може да почне: полусвет, полуправопис, полуаутентичан извод.

ЧИН ПРВИ

(Он је „Мали Принц”, а она „Принцеза на зрну грашка”)

ПРИНЦ: Сао

ПРИНЦЕЗА: Сао

ПРИНЦ: Sta radis?

ПРИНЦЕЗА: Ј... radoznale 😊

ПРИНЦ: Hahah, ja sam wrlo radoznao

ПРИНЦЕЗА: Ali ti je princ mali 😊😊

ПРИНЦ: Ti si ionako nawikla, spawas na grasku 😊

ПРИНЦ: Mogu da ti ponudim svoj, ako je twoj krewet neudoban 😊

ПРИНЦЕЗА: Mislis, necu ni da osetim da nesto zulja, haha

ПРИНЦ: Hahaha, nego, mozemo malo ozbiljno? Sta imas na sebi?

ПРИНЦЕЗА: Trenutno sam u ruzicastim tangama, samo sto sam se istusirala 😊

ПРИНЦ: Uh, a dali si sama u kuci?

ПРИНЦЕЗА: Ako se deca ne racunaju, jesam

ПРИНЦ: Uh, a jel deca spawaju?

ПРИНЦЕЗА: Malo pre sam ih smestila u krewet

ПРИНЦ: A gde ti je muz seceru?

ПРИНЦЕЗА: Dezura

ПРИНЦ: Ti si medena rodjena za mene, osecam...opisi se malo

ПРИНЦЕЗА: Plawusa, visoka, bujne grudi, cwrsta guza, blistaw osmeh...

ПРИНЦ: Joj seceru sta ti meni radis...da mogu, gurnuo bih ruku kroz ekran, owako mogu da je gurnem samo u svoje gace

ПРИНЦЕЗА: Cekaj malo mali, nismo se ni upoznali, a ti wec hoces „owo–ono”. Kazi ti meni kako izgledas?

ПРИНЦ: 195/90 21 cm, crn, sportista...tri puta nedeljno teretana, subotom boks, nedeljom trcim po Kalisu (stanujem u blizini), jak, snazan, rodjen da te zadowolji!

ПРИНЦЕЗА: Mmm ... rado bih dodirnuo te cwrste, glatke misice ... posebno jedan ... sad si ti mene naterao da dodirnem tange

(После пола сата)

ПРИНЦ: Uh... ne mogu da disem, srce mi bije kao ludo, nikad mi lepse nije bilo. Ti si nesto sto sam cekao celog ziwota seceru 😊😊

ПРИНЦЕЗА: Nebih se odvojila od tebe, ali deca se probudila. Nego mali, wrati mac u korice, ali ga naostri za sutra, pa da opet caskamo, wazi?

ПРИНЦ: Jedwa cekam. Sutra u isto wreme malena, bicu owde.

ПРИНЦЕЗА: Kiss

ПРИНЦ: Kiss

ЧИН ДРУГИ

После месец дана дописивања, необуздане страсти и велике љубави на помолу, Принц и Принцеза решавају да се коначно сретну *live*.

Место састанка: забачена, загушљива кафана на периферији града са собама за издавање. Принц седи за столом, пије пиво и нестрпљиво се окреће, гледајући лево-десно кад ће се појавити његова Принцеза. Пали цигарету као и сваки спортиста пред важан тренинг и од треме наручује још једно пиво. Ма заболе га за пивски стомак. Док тресе пепео од цигарете, гледа у руке и рамишља како да се рукује, а да сакрије ово црно уље око ноктију које се годинама таложило и не може ни разређивач да га скине.

Принцеза оклева да уђе. Иде прво до тоалета да се још једном погледа. Ништа није слагала ... па јесте плавуша, са малим израстком, али кад да стигне од дечурлије да се офарба?

Па имам и бујне груди ... мало падају на доле, али боже мој, два порођаја ... ваљда неће да примети стрије. Увлачи дубоко стомак док јој се не заврти у глави, покушавајући да сакрије млитаву, пихтијасту масу која прелива преко преуских фармерица. Обукла се у црно да се мање примети колико је дебела, тако је читала у оним модним часописима. Да би извукла висину, обула је високе потпетице које су од тежине почеле да се криве споља.

Улази полако, несигурна, са страхом, и гледа околу по малој, хигијенски сумњивој кафани... Не види свог Принца. Све неки шофери, монтери и грађевински радници. Ни један не личи на њеног углађеног, крупног, лепог принца. Окреће се и излази, дубоко удишући ваздух.

Он се и даље осврће и гледа на сат. Време одмиче, а ње нема. Улазе само неке тетке, запуштене, дај боже да имају све зубе у глави. Његова принцеза има блистав осмех и ход газеле... Ко зна зашто није дошла? И ко зна зашто је то добро, јер ни

сам не зна како би објаснио да му је главни тренинг дизање каросерије аута, завлачење под исти, и трчање до ауто-пијаце по половне делове. Него, да на брзака попије још једно пиво, па да пожури, она његова ће му се нај ... мајке ако не донесе са пијаце све што је наручила.

ЧИН ТРЕЋИ

(Место дешавања опет причаоница, актери исти.)

ПРИНЦЕЗА: Hej! 😊 dugujem ti veliko izwinjenje, danas nisam mogla da dodjem, nije imao ko da uzme decu iz skole i wrtica, pa sam morala ja. Nadam se da se ne ljutis. 😊

ПРИНЦ: Opusteno ... I ja sam bio u velikoj guzwi, neke akcije sam kupowao i nije bilo sanse da pobegnem sa sastanka, pa sam razmisljao da li sam te izgubio posto se ni ja nisam pojavijo 😊

ПРИНЦЕЗА: Hahah, ma sta ti je, twoja sam za ceo zivot, dok traje serwer. Znas koliko te jojim

ПРИНЦ: Hahah, nego seceru, kako mi izgledas weceras? 😊

„И заљуби се принц у Цицу... заљуби се Цица у принца...”

А из земаљског раја, Данте посматра најзначајније тренутке људске историје, урања у воду реке и заборавља грехова... Бо-жанствена комедија се наставља...

ПОШТАР УВЕК ЗВОНИ ДВА ПУТА

Вероватно само у америчком филму. Овај поштар на мојим вратима као да није нормалан! Навалио на звоно к'о мутав на микрофон и не скида се. Овако звони само ћеркица моје куме када проверава да ли може да дохвати звоно, али бар са паузама и у размацама. Шта је то толико хитно да не уме да спусти руку са прекидача за звоно? А и мелодија звона ми игра по ганглијама од првог дана. Лепо сам рекла изабранику живота мога да ми не качи цвркут птичице, него да узме звоно које лепо звони од кад је света и века, *динг-донг*. Ма не... Он мисли да је то романтично, одаје хармонију, срећу и весеље у дому, па нам само цвркут птица фали. Лепо сам му рекла да ако јој он не заврне шију, ја ћу је сигурно скинути.

Да не будем схваћена погрешно, не мрзим ја птице, напротив. Волим их, али у шумици, с пролећа, једном годишње, када ми проради еко-свест, па одлучим да прошетам као сви прави љубитељи природе. Имала сам и папагаје као мала. Детету треба набавити увек неку животињу, може и пернату, да развија љубав и бригу, јер се то осећање рефлектује и на људе. Ја сам своје папагаје хтела да дресирам да ме слушају, једу и пију из руке. То је та љубав и повезаност која се преноси и на људе. Везивала сам им канапчић око врата, да случајно не побегну. Птица је то, брзо одлети. Покушавала да их научим да причају, па сам им отвараала кљунове, да видим шта их то кочи да разговарају са мном онда кад нико неће. Не знам зашто, али женка је врло брзо утинула, а за њом и мужјак. А толико сам се труди-

ла да им удовољим и покажем колико ми је стало да сам им и храну давала повремено. Мора да су вукли неку трауму...

Ова кобајаги птичица не престаје да крешти. Њу бар могу 'ладно да убијем, а да ми се не суди за убиство с предумишљајем. Да видим шта хоће овај поштар-нервирач. Да бих му показала ко је главни, решила сам да га испрепадам, како му не би пало на памет да следећи пут звони, те нисам скинула виклере с главе, а ни шминку, која се услед паре од кувања ручка мало истопила, навукла сам добермане на ноге, заузела борбени став и нагло отворила врата уз питање: „Где гори?”

„Добар дан, комшика!” рече. Сви смо ми овде комшије, нема везе ако живимо на супротним странама света.

„Па, можда ваш ручак, нешто се осећа на загорело. Него, нисам због тога звонио, већ да вам уручим ово”. Пружи ми важно коверту као да ми даје плату.

„А шта је то?”, упитах, видно изнервирана због његове недуховите опаске на рачун мог ручка.

„Не знам комшика, ал' кад је у овој коверти, неће бити да је добро”, рече неким посебним призвуком који ми је опет лично на подсмех.

„А ти си експерт за процену добрих и лоших коверата?”, узвратих му истом мером.

„И како знаш шта је у овој?”

„Па можда и не знам, ал' знам да кад такве донесем неком на врата, онда неће да потпишу, него је врате и кажу да нису код куће, па после недељу дана морам опет да је донесем, а они опет исто, па онда мора да им дође милиција на врата, па да их поведе...”

„Чекај бре, полако ... зашто мислиш да ја нећу да примим ову коверту?”

„Па због боје”, рече одважно разносач поште.

„Ја баш волим плаву боју. Да је, рецимо зелена или наранџаста, па да кажеш...””, успротивих се.

„Па, комшика, ово сигурно није љубавно писмо, јер би по њему била срца, а и не би морала да ми доказујеш својим потписом да л' те неко воли. Шта мене брига за твоје љубавне проблеме?”

„Ко има љубавне проблеме, шта булазниш?” Овај је стварно почео да ме нервира!

„Па не знам ја, ал' има тако неки заљубљени, па се занесу, па прођу кроз црвено светло ...”

„Ја сам, бре, удата жена”, прекинух га у пола реченице.

„О каквом заљубљивању причаш?” Ако не прекине да ми тањи већ на конач једва одрживе живце, још ћу да му оттем из торбе сву ову цркавицу од пензије коју је понео да подели.

„Па ако ниси заљубљена у мужа онда је то проблем зар не?”, погледа ме значајно, скоро да сам приметила да ми је намигнуо.

„Немам ја проблема са својим мужем, знаш? И шта те ког ђавола брига ко то мени шаље плаво писмо?”, сада већ вичем на поштар-нервирача.

„Е, ако није проблем са мужем, неки други јесте”, наставља да ме нервира у истом тону.

„Јеси ли ти неки психолог-поштар? Нисам знала да разносачи пошта и пензија имају и обуку код психијатра”, почех да се надмудрујем са поштаром-нервирачем.

„Не знам ја коме треба психјатар, ал' да сам на твом месту комшика, ја никад не бих потписао признање полицајцу да сам прош'о кроз црвено светло ако сам већ прош'о на жуто! Онда не би морала ни ти мени да потписујеш. Него ... је л' ја да дођем опет следеће недеље?”

Шах-мат за поштара! Остадох да буљим у коверту још пар минута, а онда се у себи запитах кога да убијем, а да ми Часни суд не пошаље још једну коверту по истом поштару?

„Птичица!!!”, досетих се у трену. Хе, хе, хе...

ОГЛЕДАЛЦЕ МОЈЕ, КАЖИ НА СВЕТУ НАЈЛЕПШИ КО ЈЕ?

Слушајте пажљиво, јер ово говорим само једанпут! У годинама сам када ми је огледало највећи непријатељ. Колико сам га обожавала својевремено, имала га у торбици, на радном столу, џепу, перници, па чак свој одраз проверавала на изложима и свим могућим стакленим површинама, па и на мермерним плочама, Боже ме опрости, данас га се плашим као да ће из њега изаћи вештица и прогутати ме. Оно што сам мислила да из мојих уста никада неће изаћи је: „СТАРИМ! Аааааа!!!!”

Веровала сам да се то догађа неким тамо *тетам*а и да сам ја имуна на ову *болест*. Зашто баш ја?! Зар те глупе боре и депресивно стање нису могле да ме заобиђу?

А користим све од А до Ц да успорим тај процес, у таблетама, сирупу, гелу, ампулама... И омега 3 киселине, и А, Д, К, и гинко суплемент, посебно глутамин. За њега кажу да је звезда међу суплементима. Он је најзаступљенија есенцијална аминокиселина у мишићном ткиву и плазми људског организма. Пошто изграђује 61% залиха у скелетним мишићима, његове међумишићне залихе се морају редовно одржавати јер ће у противном доћи до катаболизма! Ништа ту ја нисам измислила, тако пише на бочици, мајке ми. Једем и цереалије да умањим ризик од остеопорозе за 36%, у виду хељде, јечма, овса, кукуруза, пшенице, да би ми и сва перната живина позавидела.

Даље, редовно конзумирам пиридоксин, бета каротен, Ц витамин ми је постао замена за оброк, мултивитамине обожававам, пробиотик пред спавање, зелени чај пијем уместо воде,

око 2 литра дневно, затим чај за мршављање током сна (његово дејство базира се на потрошњи енергије у метаболизму протеина, нарочито док спавате), Б комплекс 3 x 1 ... Ипак, чини се да комплекс старења не могу да отерам.

Цигарете сам оставила, алкохол користим само за дезинфекцију, уз све то теретана, коришћење скупочених *anti-age* крема са Q10 додатком и термалним водама без парабена. На рекламе се ложим к'о фуруна на љуске. Чим видим нови препарат за затезање лица, на којима девојке од 20 година насмејане, ведре, без иједне боре представљају нов производ намењен женама у зрелим годинама, ја помислим: „Мој је ил' божји! И би...”

А експериментисала сам и са разним фарбама и шампонима 5 у 1 са ћелијама про-кератина и церамидом, да добијем онај сјај, пун волумен, и јаке и здраве власи, те умало не остадох ћелава. Од средстава за депилацију за меку и глатку кожу без длака и до три недеље, добих такву алергију, да сам кортико-препарате примала данима.

О средствима за избеливање зуба и блистав осмех за само 5 минута и да не говорим. Не жалим се ... све у част лепоте! Повремено попијем и по чашицу чистог природног еликсира *aloe vera* за детоксикацију организма... Еееј, животе, мало ли је?! Па ја сам, бре, докторирала на покушају заустављања старења, али изгледа да су се неки паметни људи досетили да је то врло лако решити само у једном потезу, да не кажем резу.

Листам тако неке женске часописе и обавезно се задржим на странама на којима се нуде разне хируршке инвазивне и неинвазивне методе за обликовање тела и лица. Подизање и повећање груди, затезање дупета и очних капака, ултразвучна и ласерска липосукција, РТ (за неупућене, радио-таласна) технологија редукције целулита, па онда ултразвучна кавитација за све од 18-88 година, ботокс, хијалуронски филтери за напумпавање усана, мезотерапија без игле, лимфна дренажа потколенице, натколенице, доколенице, микродермобразија тј. стругање лица до виличне кости, цруолифт, хиперпигментација ... све то БЕЗБОЛНО И

ЗА ЈЕДАН ДАН! Ахаа ... па мени то звучи као инквизиција, још само нокте да нам чупају и растежу ланцима. Али, сутра идете кући и у опкладу да вас ни муж неће препознати.

Посебно волим кад прочитам: „НОВО! НОВО! НОВО!” Ја сам жена у тренду и желим да будем упућена у све иновације. Са неке тамо стране света стиже новина, сада јединствена и у Србији: холистичка, ајурведа, кавкаска, релакс... Немам појма шта је то, знам само да треба да се свучете и легнете, а они ће се побинути за све остало.

А је л' знате зашто је важно озонирање колона? Ту вам се у црево апликује озон и кисеоник (боже ме сачувај!) који нам, кажу, хронично недостаје, и који стерилише црево, везује слободне радикале, убрзава циркулацију и регулише ниво хормона??? Па чекајте, је л' нам кисеоник улази на уста или...? Ево овако ... да вам преведем на спски. То вам је кад не можете да к.њ.те, кад вас надима, прдите к'о коњ, уморите се и паднете у депресију, па се онда јавите њима и онда вам они очисте цео колон, и из њега избаце 1-3 кг г..... за само један третман и то потпуно БЕЗБОЛНО! БЕЗБОЛНО! БЕЗБОЛНО! И са осмехом на лицу. Клинички доказано!

Знате шта? Ја сам ипак одлучила да старим достојанствено и часно, са свим што поседујем и не поседујем, јер свако доба је лепо и носи одређене дражи. Треба само знати да није све у изгледу, важно је бити здрав, ширити позитивну енергију, бити стално насмејан, и лепота ће исцрпавати из вас... Ма кад би се лагали!!! Да имам пара за бацање и да нисам оваква кукавица, не би ме спречило ни да ми колон црево гурну „доле” да ме испеглају „горе”!